

kája libegett a gyenge szélben, a süllyedés helyét jelezvén. Évekkel később a régi házat lebontották. Képzetelem néha fölkeresi. Ahol meggyűrődik a föld, ott van valahol a némaság bűvárharangja. Ha megállok fölötte: borzongató sejtelem küldi felém a kölcsönállapot élményét; azzal, hogy a közös pokróc alól a Másba kíváncsoztam, otthoni szavaim nélkül valóban a Semmibe kerültem.

Visszanyert rabságom örömeiben az egyik dinnyét helyben meglélkeltem. Cukordinnye volt.

A tejbe is belehörpöltem, de két kortyolás után az elosztás jogát anyámnak utaltam át. A közös tányérban kanállal megvont határvonal szerint zseb-tükörnyi terület fölött enyém a felségjog.

OTTHONI TÁJBAN

2.

A szülőföld nem múlik el; mi szoktunk kimúlni belőle.

Mindazzal, ami valaha is örökkévalónak mutatkozott benne. Kezdetben — ifjúságunk légelhárító útegeinek védett ege alól nézelődve — úgy látszott: halál és omlás be nem törhet a mi szuverén területeinkre. A kiskütvölgyi házat örökkévalónak gondoltam. Nagypámat is benne.

A harmadik faluig karikáztunk el koporsót látni.

Míg a Nagy Vadászon be nem szorultunk magunk is a szoros hajtásba.

Udvarunkon a koporsót nem bámultuk már, hanem megsirattuk.

Már nem emlékszem, mikor békéltem meg a tudattal, hogy reggelenként vagy esti szürkületkor, a boltba igyekezve, nemcsak a bakterrel, adószedővel, vagy — mit ad Isten! — rubinragyogású szerelmemmel találkozhatom, hanem a közöttünk váratlanul megtelepedett halállal is.

Aki azután oly vegyes vitézekké avatott bennünket. Vegyesekké, mondom, mert örökös igyekezetünkben, hogy összeszedjük magunk, nyelvgyarapító kalandozásainkban az elhunytak is velünk tartottak mindenkor. A halott házak is. A kihült udvarok. Dermedt tűzhelyek.